

Arrest

nr. 260 170 van 6 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 9 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KONINGS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Soedanese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Arabische etnie. U bent geboren op X 1977 in Khartoem, waar u uw hele leven woont. U huwt in 2007 en heeft 2 kinderen. U werkt o.m. in de bouwsector.

In maart 2013 besluit u uw nationale dienstplicht te vervullen aangezien u hierna een betere job zou kunnen vinden. Na de initiële militaire training, wordt u in mei 2013 ingedeeld bij de Petrol Security Forces in Shendi. Uw dienstplicht bestaat uit het bewaken van o.m. checkpoints en petroleumleidingen.

Eind september 2013 hebben over heel Soedan vele demonstraties plaats omwille van de verhoging van o.m. prijzen voor voedingswaren en petroleum. Samen met drie andere dienstplichtigen wordt u van Shendi naar Khartoem gebracht. Jullie worden ingedeeld bij de 3e Divisie. Deze eenheid krijgt het bevel de demonstraties neer te slaan. Wanneer het bevel gegeven wordt op de demonstranten te schieten, weigeren u en de andere dienstplichtigen dit bevel uit te voeren. Jullie worden naar de militaire gevangenis gebracht, waar jullie gedurende een maand worden gemarteld. Na deze maand wordt u omwille van uw verwondingen naar het militair ziekenhuis gebracht. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis, vertelt uw neef M. H. dat een proces voor het militair tribunaal zal opgestart worden. Uw neef helpt u te ontsnappen uit het ziekenhuis en brengt u naar Omdurman, waar u zo'n 10 dagen onderduikt bij kennissen.

In december 2013 verlaat u Soedan. U reist via Libië, Italië, Frankrijk en Duitsland naar België. U dient op 4 februari 2019 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een foto van een nationaliteitsbewijs en formulier m.b.t. de nationale dienst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart in Italië, Frankrijk en Duitsland een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 22/01/2021 (verder notities CGVS), p. 16-17). Gevraagd welke beslissingen daar genomen werden, verklaart u dat de internationale bescherming u geweigerd werd in Italië en Frankrijk en dat u in het kader van de Dublin-verordening door Duitsland naar Italië werd gestuurd. U verklaart verder dat u hetzelfde asielrelaas verteld heeft bij uw verzoeken in andere landen (notities CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen blijkt dat zowel de Italiaanse als Franse asielautoriteiten reeds een beslissing namen m.b.t. een nood aan internationale bescherming uwentwege. **Het feit dat u geen internationale bescherming toegekend werd in Italië en Frankrijk, ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees reeds op voorhand.**

U verklaart dat u in het kader van uw nationale dienstplicht geweigerd heeft bevelen uit te voeren en dat u om deze reden voor het militair tribunaal gebracht werd, waar de doodstraf werd uitgesproken (notities CGVS, p. 18).

U maakt het echter niet aannemelijk uw nationale dienstplicht uitgevoerd te hebben in de omstandigheden zoals u deze schetst voor het CGVS.

Uit beschikbare informatie (beschikbaar in uw administratieve dossier) blijkt dat de **nationale dienstplicht 2 jaar duurt. Voor de burgers die het middelbaar onderwijs hebben afgerond, wordt de dienstplicht verkort tot 18 maanden.** Voor de burgers die aan de universiteit afgestudeerd zijn, wordt de dienstplicht nogmaals ingekort tot 1 jaar. Uit de informatie blijkt ook dat **personen die hun dienstplicht in de civiele sector (waaronder het bedrijfsleven) willen uitvoeren, de mogelijkheid hebben zelf op zoek te gaan naar een passende baan.** U verklaart dat uw dienstplicht 18 maanden zou duren (notities CGVS, p. 10-11). Gevraagd of de dienstplicht voor sommige personen langer duurt dan 18 maanden, verklaart u dat sommige mensen kiezen om er te blijven werken. **Gevraagd of er personen zijn voor wie de dienstplicht zelf 2 jaar of meer duurt, verklaart u dat het maximum 18 maanden is.**

Gevraagd of u op voorhand wist hoelang uw dienstplicht zou duren, verklaart u dat iedereen dat weet. **Gevraagd of u bij uw inschrijving voor de dienstplicht vragen gesteld heeft, verklaart u niets gevraagd te hebben, dat er zelfs geen nood was aan het stellen van vragen omdat "iedereen weet dat je de training doet en dan de 18 maanden als burger of als soldaat."** Gevraagd wat u daarmee bedoelt, verklaart u dat de nationale dienst ook kan gedaan worden "als chauffeur, als bewaker of als arbeider, als burger." U verklaart verder dat u geen soldaat hoeft te zijn om uw dienstplicht te doen. Gevraagd of u dat als arbeider had kunnen doen aangezien u toch al in de bouwsector werkte, verklaart u dat bouwbedrijven private sector zijn en de nationale dienst in overheidsdepartementen moet gebeuren. **Gevraagd of u niet kon vragen om als burger de dienstplicht te doen, verklaart u "Ik heb daar niet echt over nagedacht toen, ik wou gewoon het attest hebben van de nationale dienstplicht."** Gevraagd hoe het komt dat u daar toen niet over nagedacht heeft, verklaart u "Normaal kan je niet kiezen wat je wil doen." Uw verklaringen aangaande de duur van de dienstplicht en de mogelijkheid van het uitvoeren van de dienstplicht als burger (in de civiele sector), komen niet overeen met de beschikbare informatie. Het tast daarenboven de doorleefdheid van uw verklaringen aan dat u, die verklaart de dienstplicht te doen omdat dit betere tewerkstellingsmogelijkheden biedt, niet vraagt naar de mogelijkheid om deze dienst uit te voeren als burger en er zelfs niet aan denkt om hier vragen over te stellen. Te meer daar u reeds meerdere jaren werkte in de bouwsector en uw broer M. o.m. als lasser gewerkt heeft in het leger (notities CGVS, p. 20-21) en u nog andere familieleden heeft die tewerkgesteld waren in het leger.

Uit beschikbare informatie blijkt dat de Soedanese autoriteiten in mei 2011 bij wet een nieuwe burgerlijke stand hebben ingevoerd (beschikbaar in uw administratieve dossier). Volgens de nieuwe wet krijgen Soedanese staatsburgers een nationaal (identiteits)nummer dat vervolgens gebruikt kan worden om documenten te bekomen. In 2013 besloot de regering om de openbare dienstverlening te koppelen aan het bezit van een nationaal nummer. **Gevraagd of u zelf een dergelijk nummer had in Soedan, antwoordt u ontkennend (notities CGVS, p. 4).** Gevraagd of u dit nummer ooit heeft aangevraagd, verklaart u dat u Soedan in 2014 al verlaten had toen ze het (nationaal) identiteitsnummer begonnen te gebruiken. Gevraagd wat u moest doen om uw inschrijving voor de dienstplicht te doen, verklaart u dat ze enkel gevraagd hebben naar een bewijs van nationaliteit (notities CGVS, p. 11). Gevraagd of u nog iets anders moest doen, verklaart u dat ze niets anders vroegen, "Ze moesten gewoon een document hebben om mijn naam of mijn informatie te weten te komen." U verklaart dat u na de initiële militaire training een nummer kreeg waarmee u na het verlof diende terug te keren naar het (inschrijf)kantoor (notities CGVS, p. 12). Gevraagd welk nummer dat was, verklaart u dat het een nummer was dat gebruikt werd tijdens de training om materiaal te ontvangen. Gevraagd of dit een nationaal (identiteits)nummer was, antwoordt u ontkennend. Op het einde van het onderhoud nogmaals gevraagd of u beschikte over een nationaal identiteitsnummer, antwoordt u nogmaals ontkennend (notities CGVS, p. 27-28). **Geconfronteerd met de beschikbare informatie, blijft u bij uw verklaringen dat u nooit een nationaal nummer gehad heeft en dat dit niet nodig was om uw dienstplicht te volbrengen. Gelet op het voorgaande is het uitermate verwonderlijk dat u bij uw inschrijving voor de nationale dienst niet gevraagd werd of u al dan niet over een nationaal identiteitsnummer beschikte en dat u niet gevraagd werd een nationaal identiteitsnummer aan te vragen. Te meer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat het gemakkelijk is om een nationaal nummer te bekomen.**

Uit beschikbare informatie blijkt eveneens dat de nationale **dienstplicht verplicht is voor personen tussen 18 en 33 jaar oud** (beschikbaar in uw administratieve dossier). Gevraagd hoe oud u was toen u de militaire dienst begon, verklaart u dat u toen 32 à 33 jaar oud was (notities CGVS, p. 10-11), toen u zich in maart 2013 inschreef om uw dienstplicht aan te vatten. Echter, u verklaart geboren te zijn op 12 februari 1977 (notities CGVS, p. 3 + Verklaring DVZ, vraag 4). Uit de door u neergelegde documenten, nl. het nationaliteitsbewijs en het formulier aangaande uw nationale dienstplicht, blijkt eveneens dat u geboren bent in het jaar 1977. In maart 2013 had u reeds de **leeftijd van 36 jaar** bereikt, waardoor u volgens de Sudanese wetgeving niet meer in aanmerking kwam voor het uitvoeren van uw nationale dienstplicht. Uw verklaringen stroken wederom niet met de beschikbare informatie.

U verklaart eind september naar het militair hoofdkwartier te Khartoem gebracht te zijn waar u opgedragen werd om tegen manifestanten op te treden (notities CGVS, p. 14-15). **Het is echter niet aannemelijk dat u noch de naam, noch de eenheid van de commandant kent die u de opdracht gaf om op manifestanten te schieten. Te meer daar u via uw neef M. H., een sergeant in het Sudanese leger (notities CGVS, p. 21) ook na uw vertrek uit Soedan op de hoogte gehouden werd van uw situatie en veroordeling door een militaire rechtbank (notities CGVS, p. 25-26).**

U tracht uw militaire dienstplicht aan te tonen door een foto van een formulier m.b.t. deze militaire dienstplicht neer te leggen. Het betreft echter een foto van een document dat eenvoudig na te maken is. Bovendien gaat dit formulier niet gepaard met geloofwaardige verklaringen uwentwege.

Gelet op voorgaande vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk uw nationale dienstplicht uitgevoerd te hebben in de omstandigheden zoals u deze schetst. Dit tast uw verklaringen aangaande de weigering bevelen uit te voeren reeds op voorhand aan.

U maakt het daarenboven niet aannemelijk dat u door een militair tribunaal veroordeeld werd tot de doodstraf (notities CGVS, p. 18).

*Gevraagd of u op het moment dat u de bevelen weigerde op te volgen de gevolgen daarvan kende, verklaart u dat u wist dat de straf executie was (notities CGVS, p. 20-22). Gevraagd hoe u dat wist, verklaart u dat met vrienden besproken te hebben en dat u meerdere familieleden heeft die officier of soldaat zijn. **Gevraagd of er nog andere straffen dan executie mogelijk zijn, antwoordt u ontkennend. U eraan herinnerd dat u uw dienstplicht van 18 maanden deed, verklaart u geen formeel soldaat te zijn geweest, maar soldaat in het kader van uw nationale dienstplicht.** Opgemerkt dat de rechtbank ook gewoon een geldboete kon opleggen aangezien u in het kader van uw dienstplicht de bevelen niet opvolgde, verklaart u dat het er vanaf hangt, want "als je je militaire dienst doet bij het leger, volgen ze de wetten van het leger en beschouwen ze je als een soldaat, als je het doet bij de politie of als burger, dan kan het anders zijn." Opgemerkt dat er specifieke regels zijn voor mensen die hun dienstplicht doen, verklaart u dat het niet dezelfde wetten zijn als je je dienst doet als burger, maar dat men in het leger als soldaat behandeld wordt, ook al bent u dat niet formeel. Uit beschikbare informatie blijkt echter dat een dienstplichtige slechts veroordeeld kan worden tot een geldboete of een gevangenisstraf tot maximaal 3 jaar (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat ook volgens de militaire wetgeving, zijnde de Armed Forces Act van 2007, **voor desertie slechts in uitzonderlijke situaties de doodstraf wordt uitgesproken. Uw onwetendheid over uw mogelijke straf tast de ernst van uw beweerde vrees nog verder aan.***

Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen voor de DVZ dat u door een militair tribunaal veroordeeld werd (Vragenlijst CGVS, vragen 3.1-3.8), noch dat uw vrouw na uw ontsnapping uit het ziekenhuis ondervraagd werd (notities CGVS, p. 26). Uw verklaring dat u voor de DVZ niet voldoende tijd kreeg om alle elementen aan te halen (notities CGVS, p. 3), is echter niet dienstig aangezien een veroordeling door een militair tribunaal allerm minst een detail betreft in de redenen voor uw verzoek tot internationale bescherming. Bovendien stelde de DVZ u uitdrukkelijk de vraag of u door een rechtbank werd veroordeeld of er tegen u een proces voor een rechtbank werd gestart, waarop u 'neen' antwoordde. Dat u op deze uitdrukkelijke vraag 'neen' antwoordde, kan niet teruggebracht worden tot uw verklaring dat u onvoldoende tijd kreeg om alle elementen aan te halen. Deze 'neen' tast dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen in Soedan op fundamentele wijze aan.

Daarenboven blijkt uit uw aanvankelijke verklaringen aangaande uw contacten met uw ouders, broers en zussen en uw echtgenote niet dat u actueel nog gezocht wordt door de Sudanese autoriteiten (notities CGVS, p. 7-8).

Verder, gevraagd wanneer de rechtbank haar oordeel velde, verklaart u het niet te weten, want M. (uw neef) vertelde u dat pas een jaar daarna (notities CGVS, p. 26). Nogmaals gevraagd wanneer het vonnis uitgesproken was, herhaalt u dat u het niet kan zeggen want u wist het pas een jaar later. U blijkt ook niet meer informatie gevraagd te hebben over dit vonnis. Uw gebrek aan interesse in uw beweerdelijke veroordeling door een militaire rechtbank tast de geloofwaardigheid van uw vrees verder aan.

Verder laat u na enig bewijs te leveren van een daadwerkelijke vervolging door de Soedanese militaire autoriteiten. Indien u werkelijk vervolgd zou worden omwille van desertie en u door een rechtbank veroordeeld werd, zoals u beweert, mag verwacht worden dat u dit zou kunnen staven met meer elementen dan enkel (ontoereikende en tegenstrijdige) verklaringen. Uw verklaring dat niemand een vonnis ontvangen heeft omdat de documenten vertrouwelijk waren en niemand daar iets van kon ontvangen omdat het een militaire rechtbank was (notities CGVS, p. 26) zijn echter niet afdoende.

Te meer daar u meerdere familieleden heeft die werkzaam zijn of waren in het leger en uw neef M. H., luitenant eerste klas in 2013 (notities CGVS, p. 20-21), u hielp ontsnappen uit het ziekenhuis en u ook na uw vertrek uit Soedan op de hoogte hield van de situatie (notities CGVS, p. 25-26).

Bovendien stelt het "UN Handbook on procedures and criteria for determining refugee status" uitdrukkelijk dat desertie in se niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève : "...Moreover, whether military service is compulsory or not, desertion is invariably considered a criminal offence. The Penalties may vary from country to country, and are not normally regarded as persecution. ...A person is clearly not a refugee if his only reason for desertion or draft evasion is his dislike of military service or fear of combat. ...". Als reden voor het weigeren bevelen op te volgen, verklaart u dat 'schieten naar mensen en hen doden voor u niet aanvaardbaar is' – zonder dat u trouwens de in dit geval specifieke situatie van de betogingen aanhaalt als bezwarend element (notities CGVS, p. 20). Dat u er dus an sich tegen was iemand te doden en blijkbaar nooit heeft stilgestaan bij de mogelijkheid dat dit één van de mogelijke gevolgen was van het uitvoeren van uw dienstplicht – waaraan u toch vrijwillig en op eigen initiatief op latere leeftijd nog begon (notities CGVS, p. 11)-, komt echter niet geloofwaardig over voor iemand die zich vrijwillig aanmeldde om zijn nationale dienstplicht te vervullen (notities CGVS, p. 11-12), toen wist dat hij niet kon kiezen om de dienstplicht als burger uit te voeren, bewakingsopdrachten diende uit te voeren tijdens zijn dienstperiode en meerdere familieleden heeft die werkzaam zijn of waren in het leger (notities CGVS, p. 20-21).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt trouwens nog meer tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af die uw algehele geloofwaardigheid verder aantasten.

U verklaart dat u na uw ontsnapping uit het ziekenhuis 10 dagen onderdook (notities CGVS, p. 24-25), in welke periode u uw familie niet contacteerde. Gevraagd wanneer u uw familie de eerste keer terug contacteerde, verklaart u aanvankelijk dat dit zo'n **2 à 3 maanden was nadat u in Libië toekwam**. Even later verklaart u echter dat u uw echtgenote reeds de **eerste dagen dat u in Libië was** telefonisch contacteerde (notities CGVS, p. 26).

Voor de DVZ verklaart u dat u uw **reis zelf geregeld** heeft (Verklaring DVZ, p. 12). Voor het CGVS verklaart u echter dat **niet u, maar uw neef, uw vertrek uit Soedan geregeld** heeft (notities CGVS, p. 17).

Verder **ontkent u voor het CGVS dat u ooit een paspoort gehad heeft** (notities CGVS, p. 3-4 + p. 27), terwijl u voor de DVZ verklaarde dat u uw **paspoort in Soedan heeft achtergelaten** (Verklaring DVZ, p. 11).

U legt een foto van een nationaliteitsbewijs neer in het kader van de huidige procedure. Dit wijzigt niets aan het voorgaande. Bovendien betreft het een foto van een document dat eenvoudig is na te maken. De foto van het formulier m.b.t. de nationale dienst werd hierboven reeds besproken.

Op basis van artikel 57/quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren op de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van het CGVS. Daar u geen opmerkingen heeft overgemaakt, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud ervan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Met betrekking tot de vluchtelingenstatus wordt aangevoerd:

"Schending van het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - de schending van de materiële motiveringsverplichting; Schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel."

Aangaande het asielrelaas en de vluchtmotieven van de verzoeker wordt aangevoerd:

"• 5.1.3.1. Met betrekking tot de eerdere weigeringen tot internationale bescherming

Vooreerst wenst de verzoeker de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van het CGVS aan te kaarten. Het CGVS stelde in zijn weigeringsbeslissing vooreerst dat de ernst van de door de verzoeker ingeroepen vrees ondermijnd wordt door de eerdere weigeringsbeslissingen in zowel Italië als Frankrijk. Met deze gedachtegang startte de Commissaris-Generaal haar procedure. Ze had immers reeds op voorhand haar mening en beslissing klaar.

Hier kan dan ook de vraag gesteld worden of het CGVS conform het zorgvuldigheidsbeginsel zijn beslissing genomen heeft en de beslissing op een verantwoordelijke manier genomen is.

• 5.1.3.2. Met betrekking tot de 'frauduleuze verklaringen' van de verzoeker

Het Commissariaat-Generaal merkt op dat de verzoeker maar weinig op de hoogte is van een aantal niet zo onbelangrijke zaken.

a) Het CGVS stelt dat de verzoeker het niet aannemelijk gemaakt heeft zijn nationale dienstplicht uitgevoerd te hebben in de onmenselijke en gevaarlijke omstandigheden zoals de verzoeker uiteenzette. Zo trekt het CGVS in twijfel dat de verzoeker kennis heeft van het systeem. Een nationale dienstplicht duurt 2 jaar, maar kan worden verkort voor burgers die het middelbaar onderwijs afgerond hebben en nog meer ten aanzien van burgers die universitaire studies hebben afgerond.

De verzoeker stelde dat de duur van de dienstplicht maximum 18 maanden duurt, daar hij er van uit gaat dat merendeel van de burgers het secundair onderwijs in Soedan heeft afgerond. Er geldt ook een stelling dat de militaire dienstplicht enkel plaats vindt na afronding van de middelbare school, waardoor de verzoeker een generaliteit creëerde in zijn hoofd ten aanzien van alle dienstplichten.

Ook de andere dienstplichtigen met wie hij omging deden hem het tegendeel niet vermoeden, (zie de stukken 2 en 4)

b) Wettelijk verplichte leeftijd van de nationale dienstplicht

De dienstplicht in Soedan is verplicht voor personen tussen 18 en 33 jaar. De verzoeker bleek immers op het moment van aanvang van zijn dienst reeds 36 jaar te zijn.

Dit betekent dat hij volgens de Soedanese wetgeving niet meer in aanmerking kwam voor het uitvoeren van de nationale dienstplicht en hij de dienst dus op vrijwillige basis aangevangen is. Dit vindt het CGVS immers merkwaardig en stelt zich vragen hierbij.

De verzoeker zou eerst gesteld hebben dat hij slechts 33 jaar was, wat binnen de verplichting zou vallen, maar hij is geboren in het jaar 1977 wat dus stelt dat hij op moment van inschrijving 36 jaar geweest zou zijn.

De verzoeker was van de overtuiging dat hij door het doorlopen van de dienstplicht nadien een betere kans zou krijgen op de arbeidsmarkt. Hij wilde voor zichzelf namelijk een beter leven opbouwen. De job die hij voor ogen had, vereiste een militair boekje, dus meldde hij zich aan. Na een medisch onderzoek werd hij er aanvaard.

De verzoeker heeft zich aldus op vrijwillige basis aangeboden tot de dienstplicht omdat hij zijn leven wenste te verbeteren. Het land bevindt zich niet bepaald in een goede en stabiele economische positie en de verzoeker wenste toch het beste te maken van zijn situatie. (zie het stuk 3)

Daarnaast kan het goed zijn dat hij op het moment van het interview niet meer wist hoe oud hij precies was in 2013. De leeftijd doet er immers niet echt toe, daar hij toegeeft dat hij op vrijwillige basis toegetreten is, om zo zijn toekomstperspectieven te verbreden.

c) Eind september 2013, tijdens zijn nationale dienst, werd de verzoeker opgedragen op te treden tegen manifestanten. Hij weigerde deze opdracht bij de 3e divisie.

De verzoeker kan de naam van zijn bevelhebber niet herinneren, omdat hij enerzijds niemand in die divisie kende en anderzijds direct de straat werd uitgestuurd om het bevel om de protesten de kiem in te smoren, uit te voeren. Hij was daarenboven verafschuwd door het bevel.

Het CGVS stipt aan dat dit niet aannemelijk is, daar de neef M. H., met wie de verzoeker na zijn vertrek uit Soedan in contact stond, sergeant was in het Soedanese leger.

Hierbij wenst de verzoeker te stellen dat niet alle sergeanten alle actieve leden binnen het leger kent. Daarenboven behoort de neef tot een andere divisie.

• 5.1.3.3. Met betrekking tot de tegenstrijdige en onlogische verklaringen van de verzoeker

d) CGVS trekt verzoekers verklaringen inzake de mogelijkheid tot het uitvoeren van de dienstplicht als burger in de civiele sector, in vraag.

De verzoeker stelde dat men als burger of soldaat de dienstplicht kan uitvoeren. Als burger kan je dan bijvoorbeeld onder de vorm van een chauffeur, bewaker, arbeider of burger optreden.

Door het feit dat de verzoeker tegen het gebruik van geweld is, lijkt het aan het CGVS dan ook logisch dat hij bij zijn inschrijving expliciet diende te vragen naar een betrekking binnen de civiele sector.

De verzoeker wenst immers aan te stippen dat een kandidaat die ouder is dan 33 jaar en de medische onderzoeken doorstaat, naar een bepaalde kazerne wordt gestuurd. Deze kazerne zendt de manschappen vervolgens uit naar plaatsen waar extra versterking nodig is.

De verzoeker werd tewerk gesteld als bewaker bij Petrol Security Forces (in de civiele sector).

De verzoeker stelt dat het bij hem dientengevolge niet opkwam expliciet naar een burgerlijke dienstverlenende opdracht te vragen. Op deze post moest de verzoeker geen nutteloos geweld gebruiken, zoals hem zodoende werd bevolen bij de demonstraties bij de 3e divisie.

Hij ging er daarbovenop van uit dat een tewerkstelling in de bouwsector, een sector waar hij toch enige kennis van had, niet mogelijk zou zijn, daar bouwbedrijven tot de private sector behoren en de nationale dienst binnen de overheidsdepartementen dienen te worden uitgevoerd.

Het CGVS oordeelt volgens hem dan ook kort door de bocht door te stellen dat de verzoeker niet op de hoogte is van het nationale systeem of het niet erg vond tewerkgesteld te worden als soldaat. De verzoeker maakte immers op basis van zijn kennis beslissingen en bedacht zich in deze situatie niet verder onderzoek te moeten verrichten, daar aan hem het systeem en bijgevolg zijn beslissingen logisch leken.

e) Nationaal nummer

Het CGVS werpt tevens op dat de verzoeker door de wet van de burgerlijke stand van mei 2011 over een nationaal identiteitsnummer diende te beschikken. In 2013 zou de regering besloten hebben de openbare dienstverlening te koppelen aan het bezit van het nationaal nummer. Ze vroeg aan de verzoeker of hij beschikte over dergelijke nummer, waarop hij ontkennend moest antwoorden. Dit vindt het CGVS verwonderlijk en trekt het in vraag.

De verzoeker stelt immers dat hij bij aanvang van zijn dienst enkel een bewijs van nationaliteit moest voorleggen om zichzelf te kunnen identificeren. Hij beschikte op dat moment niet over degelijk nationaal nummer. Hij verkreeg immers wel een nummer bij aanvang van zijn militaire training. Hij stelt dat dit nummer enkel werd gebruikt om materiaal te ontvangen.

Het is duidelijk dat hij niet op de hoogte is van het nationaal nummer en het nut er van.

Er werd aan hem een nummer toegekend bij aanvang van zijn dienst, wat hoogstwaarschijnlijk het nationale nummer inhoudt, maar de verzoeker dit niet inziet.

Het CGVS stelt in haar beslissing dat het gemakkelijk blijkt te zijn een nationaal nummer in Soedan te bekomen, maar denkt er niet verder bij na dat de verzoeker deze wel zou ontvangen kunnen hebben, maar het niet begrijpt/inziet.

Het ontkennend antwoord op de vraag of de verzoeker een nationaal nummer heeft, gebruiken als argument om de weigeringsbeslissing te staven, lijkt dan ook kort door de bocht.

f) Tot slot stelt het CGVS dat de verzoeker zijn voorgelegde bewijs inzake de militaire dienstplicht zou vervalst hebben, dit echter zonder enige omkadering of voorgaanden.

Het Commissariaat stelt dat het voorgelegde document eenvoudig na te maken is en op basis van de verklaringen waarover ze haar twijfels heeft, stelt ze tevens dat het document ook vals zal zijn. Deze manier van redeneren, gaat in tegen het nodige zorgvuldigheidsbeginsel waaraan het Commissariaat-Generaal gehouden is.

Daarenboven wil de verzoeker aanhalen dat hij het originele document wel degelijk in zijn bezit heeft, maar het CGVS van mening was dat hij het niet diende voor te leggen.

Deze reden gebruiken als weigeringsgrond is bijgevolg onacceptabel.

*Door hetgeen hierboven uiteengezet en deze laatste stelling kan worden geconcludeerd dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich opdringt.
Daarenboven kan worden opgemerkt dat het CGVS zich hier uiterst onredelijk opstelt."*

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming wordt aangevoerd:

"Schending van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - de schending van de materiële motiveringsverplichting; Schending van de zorgvuldigheidsverplichting; Schending van het redelijkheidsbeginsel."

Verzoeker stelt:

"Het artikel 48/4 Vw stelt het volgende: [...]

De verzoeker werd veroordeeld door het Militaire tribunaal in Soedan tot de doodstraf.

Hij heeft een reële vrees dat hij bij terugleiding naar Soedan zou worden opgepakt en zijn straf zou worden uitgevoerd.

De verzoeker is consistent in deze vrees en diende reeds 3 verzoeken om internationale bescherming in, in 3 verschillende landen."

Aangaande de vrees voor de doodstraf wordt aangevoerd:

"Het CGVS motiveert dat de verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de veroordeling door een militair tribunaal en tot de doodstraf.

a) Het CGVS stelt immers dat de verzoeker bij zijn vlucht uit Soedan niet kon weten dat hij tot de dood veroordeeld ging worden door zijn desertie. Hij had immers enkel vernomen van zijn neef dat de verzoeker voor een militair tribunaal zou worden gedaagd, zo verklaarde de verzoeker.

De vrees voor de doodstraf was bijgevolg nog onbestaande en niet reëel, zo stelt het CGVS, want de rechtbank kon ook gewoon een geldboete opgelegd hebben.

De verzoeker stelt hiertegen dat wanneer je een militaire dienst zou verlenen, zou worden berecht volgens de wetten van het leger. Hij werd overgeplaatst tot de 3e divisie waardoor hij een militaire dienstplicht vervulde, vervolgens weigerde hij een bevel. Hij stelt dat hij als soldaat zou worden behandeld, ook al was hij dit niet formeel.

Het CGVS stelt tevens dat voor desertie onder het militaire recht slechts in uitzonderlijke situaties de doodstraf wordt uitgesproken. Hier wenst de verzoeker immers verdere uitleg te voorzien.

De verzoeker wenst vooreerst op te merken dat in Soedan een onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds onttrekking aan de dienstplicht (dienstplichtweigering of -ontduiking) en anderzijds desertie. De strafmaat in het geval van onttrekking is volgens de wet op de Nationale Dienstplicht een geldboete en/of gevangenisstraf van twee tot drie jaar. De verzoeker is immers gevlucht uit het militaire ziekenhuis, waardoor hij meent te vallen onder de kwalificatie van desertie.

Daarnaast stelt hij dat van zodra iemand is gerekruteerd (dus ook ten tijde van de basistraining) de wetten en regelgeving van de strijdkrachten van toepassing zijn, onder andere de wet op de Strijdkrachten (Armed Forces Act 2007).

Desertie wordt door een militaire rechtbank behandeld. Op grond van de wet op de Strijdkrachten kan desertie in oorlogstijd worden bestraft met de doodstraf, (zie het stuk 5, p 62)

In 2013 was het land in oorlog, het is pas sinds 2020, na 17 jaar oorlog, dat de rebellen en de regering een vredesakkoord in Soedan sloten.

De verzoeker verkeerde dus in de veronderstelling dat hij voor zijn bevelweigering een zware straf tegemoet ging. Na zijn ontsnapping uit het ziekenhuis, zag hij vervolgens geen weg terug, daar desertie bestraft werd met de doodstraf en het land zich daadwerkelijk in een oorlogssituatie bevond.

Hij leefde liever jarenlang op straat in ruwe omstandigheden in Europa dan in Soedan te blijven.

Dit kan toch al iets zeggen over de situatie in Soedan en de werkelijkheid van zijn vrees voor de doodstraf."

Met betrekking tot algemene situatie inzake de doodstraf in Soedan, stelt verzoeker:

"Hoewel het aantal doodstraffen wereldwijd met 5 procent daalde in 2020, werden er toch een recordaantal mensen geëxecuteerd in landen zoals Saoedië-Arabië, Irak en Soedan, deze landen executeerden aanzienlijk meer mensen in 2019 dan het jaar er voor. (zie het stuk 6)

Amnesty International stelt dat de doodstraf een weerzinwekkende en onmenselijke straf is en dat er geen enkel geloofwaardig bewijs is dat het misdadigers meer zou afschrikken dan een gevangenisstraf. Iemand in deze omstandigheden duwen zou dan ook onmenselijk en onverantwoord zijn. Zeker daar de overgrote meerderheid van de landen in de wereld erkent dat het onacceptabel is en streeft naar de afname van deze praktijken.

Meer recente cijfers inzake de uitspraak en de toepassing van de doodstraf in Soedan: In februari 2021 werden 29 agenten van de Soedanese inlichtingendienst veroordeeld tot de doodstraf na de dood van een hoogleraar tijdens een betoging, (zie het stuk 7)

Deze recente feiten tonen aan dat het land de doodstraf niet schuwt en er graag gebruik van maakt.

Deze praktijken zijn alarmerend en creëren een reële angst in hoofde van de verzoeker."

Wat betreft zijn veroordeling, laat verzoeker gelden:

"Bovendien zou de verzoeker tijdens zijn DVZ interview nergens vermeld hebben dat hij door een militair tribunaal veroordeeld werd. Op de vraag of hij door een rechtbank werd veroordeeld, antwoordde hij immers 'neen'.

De verzoeker zei tijdens het interview 'neen' maar wenste daar een aanvulling op te doen.

Hiervoor kreeg hij immers de tijd niet. Bij aanvang van het CGVS interview vermeldde hij dan ook dat hij bij het DVZ-interview te weinig tijd had om alles volledig uit de doeken te doen. De verzoeker werd in Soedan voor zijn dienstplicht nooit veroordeeld door een gewone rechtbank, daarom zei hij resoluut 'neen', wanneer hij gevraagd werd of hij reeds veroordelingen op zijn naam had staan. Hij wilde vervolgens wel de veroordeling bij het militaire tribunaal uit de doeken doen, maar zag dit niet als een veroordeling door een gewone rechtbank en daarnaast snoerde de beperkte tijd hem de mond.

Het Commissariaat trekt tevens de waarheid van deze veroordeling in vraag: het stelt dat er geenbewijzen worden voorgelegd dat de verzoeker daadwerkelijk veroordeeld werd en er daadwerkelijk een doodstraf boven zijn hoofd hangt.

Het feit dat de verzoeker niet veel bijkomende informatie kan bieden inzake zijn veroordeling, tast zijn geloofwaardigheid aan, stelt het CGVS.

De verzoeker was op het moment van de uitspraak het land reeds ontvlucht en leefde voor jaren op straat. Hij vernam het slechte nieuws van zijn neef, waardoor hij in totale paniek was.

Zijn angst werd bevestigd en hij zag zijn leven in elkaar vallen. Op dat moment stelde hij inzake zijn veroordeling geen extra vragen tot het bekomen van extra informatie.

Ook later stelde de verzoeker niet veel inhoudelijke vragen, hij kende de uitspraak, wat voor hem het belangrijkste was, daarenboven kon het vonnis niet worden overgemaakt, daar het vertrouwelijke informatie bevatte.

Het gebrek aan verdere inhoudelijke gegevens mag immers geen basis zijn om de weigeringsbeslissing te staven, daar iedereen op een andere wijze met angst omgaat.

Vanaf dat moment van kennisname werd de prioriteit van de verzoeker het vinden van een oplossing om niet teruggeleid te worden naar Soedan."

Waar verweerder zou stellen dat verzoeker niet meer actief wordt gezocht in Soedan, antwoordt hij:

"Deze stelling is kort door de bocht daar dit niet betekent dat de Soedanese autoriteiten de verzoeker niet zouden oppakken wanneer ze kennis zouden nemen dat hij de landsgrenzen zou overgaan en zich op het grondgebied zou bevinden.

Zoals hierboven uiteengezet schuwt het land de doodstraf niet en voeren ze deze vaak uit. Het lijkt dan ook vanzelfsprekend dat het land de doodstraf, die reeds uitgesproken is, zou willen uitvoeren.

Ook hier kan dus worden gesteld dat de vrees van de verzoeker reëel is."

Aangaande andere tegenstrijdige en inconsistente verklaringen, wordt aangevoerd:

"De verzoeker zou verschillende tegenstrijdigheden hebben verteld op het CGVS-interview die hij anders had verteld bij DVZ.

Het betreffen immers stellingen en informatie die in de hoofddorde niet doorslaggevend zijn voor de zaak van de verzoeker.

Het gaat dan om de vraag wanneer hij na zijn ontsnapping het eerst zijn familie contacteerde. Bij het DVZ zou hij verklaard hebben, 2 à 3 maanden gewacht te hebben en bij het CGVS stelde hij dat hij zijn vrouw na reeds 1 maand al zou hebben gecontacteerd.

Daar wenst de verzoeker op te repliceren dat de tijd wanneer hij ondergedoken leefde onduidelijk en vaag is.

Hij heeft ondertussen een aantal ruwe jaren op straat meegemaakt waardoor hij dergelijke zaken vergeten is of niet meer goed kan herinneren.

Hij kan wel stellen dat hij zijn gezin voor een lange periode niet contacteerde.

Hetzelfde geldt voor de planning van zijn reis vanuit Soedan. Of hij deze zelf gepland had of het zijn neef was, weet hij niet goed. Het kan zijn dat ze samen de ontsnappingsroute planden, maar de neef van buitenaf, toen de verzoeker in het ziekenhuis lag, bepaalde zaken regelde.

Tot slot inzake het paspoort van de verzoeker: hij stelde bij het DVZ-interview geen paspoort te hebben gehad en bij het interview van het CGVS verklaarde hij dat hij zijn paspoort in Soedan had achtergelaten. Deze uitspraak bij DVZ kan doelen op het feit dat hij geen paspoort heeft gehad sinds hij Soedan verlaten heeft."

Verzoeker beschrijft de huidige situatie in Soedan inzake de economie en corona-pandemie.

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

"2. UNESCO, Education and literacy numbers in Sudan voor de periode 2011-2020;

3. Artikel VRT NWS, Opnieuw protest in Soedan tegen hoge levenskosten: "Nee tegen hoge prijzen, nee tegen honger, 10/02/2021 ;

4. Home office, Report of a fact-finding mission to Khartoum, Sudan, November 2018;

5. Algemeen ambtsbericht Nederland, over Soedan, juni 2017 ;

6. IPS, Wereldwijd minder executies voor vierde jaar op rij, april 2020 ;

7. Artikel Het Nieuwsblad, Doodstraf voor 29 agenten van Soedanese inlichtingendienst na dood betoger, februari 2021 ;

8. OCHA, Covid-19 Weekly situation overview Sudan, December 2020".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Soedan omdat hij in het kader van zijn nationale dienstplicht geweigerd heeft bevelen uit te voeren en om deze reden voor het militair tribunaal gebracht werd, waar de doodstraf werd uitgesproken.

De Raad stelt samen met verweerder vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, gelet op het volgende:

- Verzoeker gaf aan dat zowel de Italiaanse als Franse asielinstanties een negatieve beslissing namen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in die landen, waar hij hetzelfde relaas vertelde. Dit houdt reeds een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Waar in het verzoekschrift getwijfeld wordt aan onafhankelijkheid en onpartijdigheid van verweerder omdat hij reeds op voorhand zijn mening en beslissing klaar zou hebben gehad, dient te worden vastgesteld dat het niet verboden is dat uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken bekend waren, noch is het verboden om de verklaringen afgelegd in het kader van procedures te vergelijken, waaruit het bedrieglijk karakter van het relaas kan worden afgeleid. Dergelijke informatie betreft immers "*specifieke informatie*" conform artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.
- Verzoekers verklaringen over de duur van de dienstplicht en de mogelijkheid om de dienstplicht als burger uit te voeren stroken niet met de landeninformatie en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde legerdienst. Waar in het verzoekschrift zijn incorrecte verklaringen over de duur van de dienstplicht en de mogelijkheid om de dienstplicht als burger uit te voeren worden geweten aan veralgemeningen (stukken 2 en 4) en loutere veronderstellingen van verzoeker, wordt erop gewezen dat verzoekers gebrekkige en foutieve kennis over basiselementen van de dienstplicht - die hij zelf vrijwillig zou hebben aangevat en waarvoor hij zich logischerwijze zou hebben geïnformeerd - wel degelijk geheel ongeloofwaardig is, gelet op de het feit dat dergelijke informatie algemeen gekend kan worden geacht en verzoeker bovendien verschillende familieleden heeft die tewerkgesteld zijn in het leger.
- Ook de stelling van verzoeker dat hij nooit over een nationaal nummer beschikte, komt niet overeen met de landeninformatie en ondermijnt de waarachtigheid van zijn levensloop. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat hem een nummer werd toegekend bij aanvang van zijn dienst, wat hoogstwaarschijnlijk het nationaal nummer zou inhouden, maar dat verzoeker dit niet inziet omdat hij niet op de hoogte is van het nationaal nummer en het nut ervan. Te dezen kan enkel worden vastgesteld dat dit geenszins overeenstemt met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Uit de notities blijkt immers dat verzoeker wel degelijk op de hoogte is van het bestaan van het nationaal nummer en de bedoeling ervan, maar verkeerdelijk beweerde dat dit systeem pas werd uitgerold in 2014, een jaar nadat hij Soedan verlaten had, waardoor hij er dus nooit een gehad heeft (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 4, 28). Over het nummer dat hem werd toegekend toen hij zijn dienstplicht aanvatte, verklaarde verzoeker overigens uitdrukkelijk dat dit niet het nationaal nummer was (notities, p. 12). Gezien uit de landeninformatie blijkt dat het nationaal nummer reeds bij wet van mei 2011 ingevoerd werd en de Soedanese autoriteiten in 2013 de openbare dienstverlening koppelden aan het bezit van een nationaal nummer, is het niet aannemelijk dat verzoeker nooit over een dergelijk nummer beschikt zou hebben en bovendien niet eens op de hoogte was van de uitrol ervan.
- Voorts gaf verzoeker aan zich te hebben opgegeven voor zijn nationale dienstplicht in maart 2013, toen hij reeds 36 jaar oud was, terwijl enkel personen tussen 18 en 33 jaar in aanmerking komen voor de dienstplicht. Waar in het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker zich op vrijwillige basis heeft aangeboden bij het leger omdat hij zijn leven wenste te verbeteren, gelet op de economische instabiliteit in Soedan (stuk 3), waardoor zijn leeftijd niet van belang was, wordt opgemerkt dat verzoeker wel degelijk steeds sprak over het vervullen van zijn militaire dienstplicht, waarvoor hij zich op 36-jarige leeftijd vrijwillig aanbood (notities, p. 10-12), terwijl uit landeninformatie blijkt dat enkel personen tussen 18 en 33 jaar in aanmerking komen voor de dienstplicht.
- Verzoeker maakt zijn veroordeling door het militair tribunaal evenmin aannemelijk. Zo kon hij noch de naam noch de eenheid van de commandant aangeven die hem de opdracht gaf om op manifestanten te schieten (notities, p. 14-15).

- Hij bleek verder ook onwetend over wanneer de rechtbank het oordeel velde (notities, p. 26). In het verzoekschrift wordt als uitleg gegeven dat zijn neef hem hier pas een jaar later over vertelde, wat hoe dan ook ongeloofwaardig is indien het werkelijk ging om een veroordeling (bovendien tot de doodstraf) waarvan verzoeker uiteraard zo snel mogelijk van op de hoogte zou worden gebracht, gezien deze kennis letterlijk van levensbelang zou zijn.
- Bovendien heeft verzoeker zich hier tot op heden niet verder geïnformeerd over de beweerde veroordeling (notities, p. 26). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en zijn situatie in het land van herkomst, zeker indien hij verzoeken tot internationale bescherming indient in verschillende landen. Zoals in het verzoekschrift wordt aangehaald, is de prioriteit van verzoeker het vinden van een oplossing om niet teruggeleid te worden naar Soedan, en actuele informatie is hierbij logischerwijze van primordiaal belang.
- Voorts stemmen verzoekers beweringen over de strafmaat (notities, p. 20-22) niet overeen met de landeninformatie hieromtrent, wat de geloofwaardigheid van zijn veroordeling verder ondermijnt. De beweringen in het verzoekschrift dat er in Soedan een onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds onttrekking aan de dienstplicht (dienstplichtweigerings of -ontduiking) en anderzijds desertie en dat van zodra iemand is gerekruteerd (dus ook ten tijde van de basistraining) de wetten en regelgeving van de strijdkrachten van toepassing zijn, onder andere de wet op de Strijdkrachten (Armed Forces Act 2007), worden door verzoeker niet gestaafd. Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt daarentegen dat er specifieke regels zijn voor mensen die hun dienstplicht doen, waarbij de doodstraf geen mogelijkheid is. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op de Armed Forces Act 2007, die stelt dat desertie in oorlogstijd kan worden bestraft met de doodstraf (stuk 5), blijkt dat dit slechts in uitzonderlijke situaties wordt uitgesproken. De verwijzingen in het verzoekschrift naar artikelen waaruit zou blijken dat er een recordaantal mensen geëxecuteerd werden in landen zoals Saoedië-Arabië, Irak en Soedan, waar aanzienlijk meer mensen geëxecuteerd werden in 2019 dan het jaar ervoor (stuk 6) en dat er in februari 2021 29 agenten van de Soedanese inlichtingendienst veroordeeld werden tot de doodstraf na de dood van een hoogleraar tijdens een betoging (stuk 7) doen gaan afbreuk aan de uitzonderlijkheid van veroordelingen tot de doodstraf omwille van dienstweigerings/desertie.
- Dat verzoeker in werkelijkheid niet veroordeeld werd door een militair tribunaal blijkt tevens uit de vaststelling dat hij geen enkele veroordeling vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zelfs niet toen hem uitdrukkelijk gevraagd werd of hij door een rechtbank werd veroordeeld of er tegen hem een proces voor een rechtbank werd gestart (vragenlijst DVZ, vragen 3.1-3.8). In het verzoekschrift dienaangaande wordt aangevoerd dat verzoeker tijdens het interview “neen” zei omdat hij dit niet zag als een veroordeling door een gewone rechtbank, maar dat hij daar een aanvulling op wenste te doen en daarna wél de veroordeling bij het militaire tribunaal wilde noemen, maar dat de beperkte tijd hem de mond snoerde. Dienaangaande wordt opgemerkt dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Indien verzoeker uitdrukkelijk gevraagd wordt naar veroordelingen en hij zijn (enige) veroordeling (door een militaire rechtbank) niet vermeldt, kan dit alleen op de ongeloofwaardigheid hiervan wijzen. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Arabisch en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele aanvullingen alsnog aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.
- Verzoeker legt overigens ook geen stukken neer die deze veroordeling kunnen staven, hoewel dit wel verdacht kan worden gezien zijn familie toch op een of andere manier op de hoogte werd gebracht van deze veroordeling. Dat het vonnis niet kan worden overgemaakt, daar het vertrouwelijke informatie bevatte, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, kan niet verklaren dat verzoeker geen ander document kan voorleggen dat met het vonnis te maken heeft.
- Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen over de contacten met zijn familieleden in Soedan geenszins dat hij of zij enige actuele problemen kennen of vrezen omwille van verzoekers

desertie/dienstweigering, daar hij hiervan geen enkele melding maakt toen er gevraagd werd naar de inhoud van zijn gesprekken met familieleden (notities, p. 7-8).

- Ten slotte doen verzoekers tegenstrijdige verklaringen over de contacten met familieleden in Libië, de planning van zijn reis en het bezitten van een paspoort verder afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid.

5. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het maken van *post factum* excuses teneinde zijn onwetendheid te vergoelijken wat betreft de commandant die het bevel gaf om op demonstranten te gaan schieten en het maken van persoonlijke vergoelijken om zijn tegenstrijdige verklaringen over de contacten met familieleden in Libië, de planning van zijn reis en het bezitten van een paspoort te verzoenen. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6. Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten. Aangaande de foto van het formulier met betrekking tot de nationale dienst wordt in de bestreden beslissing gesteld dat een dergelijke foto makkelijk na te maken is en dat het stuk niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. De stelling in het verzoekschrift dat deze redenering van verweerder ingaat tegen het nodige zorgvuldigheidsbeginsel, kan deze motivering niet ombuigen. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker het originele document wel degelijk in zijn bezit heeft, maar dat verweerder van mening was dat hij het niet diende voor te leggen, kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker ook bij zijn verzoekschrift - na kennisname van de motivering in de bestreden beslissing hieromtrent - heeft nagelaten het origineel van dit formulier neer te leggen. Ook ter terechtzitting werd nagelaten dit bij te brengen. De Raad neemt om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De argumentatie in het verzoekschrift over de economie en veiligheid in Soedan betreft een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar volstaat niet om aan te tonen dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op voorgaande, in gebreke.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De verwijzingen naar de economische en veiligheidssituatie toont niet aan dat er in Soedan een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict

in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat geenszins kan blijken.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de COVID-19-pandemie (stuk 8) dient tevens te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014, *M'Bodj*, nr. C-542/13, nr. 35 - 36) waarin wordt gesteld:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.” (de Raad onderlijnt)

Te dezen blijkt dat verzoeker niet concreet kan maken dat derden gedragingen (zullen) stellen die ertoe leiden dat hem opzettelijk medische zorg zou worden geweigerd ingeval van een besmetting ingevolge de COVID-19-pandemie.

Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op het reisverbod dat in België zou gelden voor niet-essentiële reizen, toont verzoeker vooreerst niet aan dat het naleven van een eventueel terugkeer- of verwijderingsbesluit in zijn hoofde onder het toepassingsgebied valt van eventuele maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken. Hoe dan ook betrof het verbod van niet-essentiële reizen vanuit België slechts een tijdelijk gegeven. Verzoeker kan dus geenszins gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat het omwille intussen opgeheven coronamaatregelen voor hem onredelijk zou zijn om naar Soedan terug te gaan of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS